

כבלתי אפשרית. הם הסתובבו בכוונה תחילה כווג מודרני לכל דבר. אחרי חצי שנה נעתר אביו של גאזי לנישואי בנו וביקש את פאטמה מבני משפחתה.

גאזי החל לעבוד בקרן הקיימת לישראל כחוטב עצים באזור ירושלים. חמש עשרה שעות ביום חטב עצים בהרים, נשאם על גבו והעמיסם על משאיות. כעבור שנים מעטות כבר אירגן קבוצת פועלים שהוא היה מרכזה, זכה במיכרנים של הקרן הקיימת והתפרנס בכבוד.

באותם ימים בנה את ביתו ליד בית אביו בכפר גרוסי שבקצה העיר רמלה. היה זה בית גדול בן שמונה חדרים מרורי חים על שטח אדמה של דונם וחצי, אותו קיבל ממינהל מקרקעי ישראל. עם השנים החל ביתו להתמלא בקולות ילדים. בכל שנה ילדה לו פאטמה בן או בת... כשר הגיעה פאטמה לשנתה השלושים וחמש כבר היו לבני הוגג אחרי-עשר ילדים. כוחה של פאטמה לא עמד לה לאורך ימים. בשנתה השלושים ושש חלתה ברור מטוים. לקחה באפיסת כוחות מספר פעמים. לא היה זה קל לשרת גבר כגאזי, שתבע ילד נוסף בכל שנה. צרכיו המרובים, רצונו למישפחה בת ילדים מרובים סחטו ממנה את לשדה. גאזי עצמו היה עדיין צעיר בן 29 במלואו אונן.

משפחה בת

35 נפשות

אזי לא רצה לוותר על אישתו היי אהובה. כבעל אוהב ומסור למישפחתו נערך מדי פעם מעבודתו כדי לדאוג לאישי תו ולילדים. הוא היה יושב ליד מטתה שעות ארוכות, מועיק רופא בשעת הצורך ומניח מטלית ספוגת מים קרים על מצחה להוריד את החום. כשלוש שנים ישב לידה ובין בניו הקדיש את מרבית זמנו לטיפול בה והזניח את עבודתו. עד שנותר ללא

הפרט הקטן ביותר. תפרו את הבגדים הקרועים, אפו את הלחם בבית התקיימו במינימום הדרוש כשהן דואגות לכל הילדים כאילו כל אחד מהם הוא ילדה שלה. אלא שהיא מי שעיצו היתה צרה באורח חייו ובמישפחתו העניפה של גאזי. אחי אישתו הראשונה רב איתו בעקבות סיכסוך עבודה. הוא התלונן במישרה על שתי הנשים של גאזי. חלפו פחות מחודשים עד שגאזי הועמד לדין על ביגמיה. גאזי, שידע כי הוא עובר על החוק הישראלי טרח להסביר לשופט כי נרשם ונישא לפי החוק המוסלמי בבית הדין השרעי בחברון ואף נרשם כבעל אישה שניה עליידי הקאדי שם. טיעון זה לא היה בו כדי למנוע את הרשעתו. היתה זו דווקא אישתו הראשונה, פאטמה, שהתירה לערער את בטחונו של השופט חיים דבורין בדבר חומרת העונש שמגיע לנאשם.

„כולנו נמצאים בבית אחד“, טענה, „אנחנו, הנשים, עובדות באותו מיטבח. מחלקות את עבודות הבית בינינו כשהבעל דואג לכל מחסורנו. אני הייתי זו שהלכה לחפש את האשה השניה לבעלי משום שלא היה בכוחי לספק את צרכיו של הגבר. כאשר דבר כזה קורה חייבת האשה למצוא לבעלה אשה שניה כדי שלא יסתובב ברחובות. יידבק ממחלות נשים ויצא לתרבות רעה.“

מייד אחריה עלה גאזי עצמו אל דוכן העדים, הפעם ניסה להסביר לשופט כי ליבו לא מלאו לשלוח אישה בת ארבעים מביתו רק משום שחלתה.

„אלה הם אורחות החיים שלנו“, אמר לשופט, „את זה למדתי מאבי ומסבי ואלה למדו את אותם הדברים מהדורות הקודמים. נכון שהחוק הישראלי אוסר על נישואים לשתי נשים, אבל איזה צדק יש בחוק שכזה?“

למרות הדרמה שהתחוללה באולם בית המישפט היפנה התובע, עו"ד משה טל-זק, את תשומת-לב בית-המישפט למדיניות

השופט קבע: שתי הנשים חיות עם הנאשם באחוזה

הענישה של בית-המישפט העליון בעבירות מהסוג הזה. כל התקדימים הצביעו על כך שבית-המישפט העליון קבע כי יש להטיל עונש מאסר בפועל על מי שנושא אשה שניה ללא היתר.

עונש

סמלי

בפסק-דין מתח השופט ביקורת על מדיניות הענישה המקובלת. הוא הדגיש בהחלטתו, כי הוא נאלץ לצערו, להטיל על גאזי עונש מאסר בפועל. אך כדי להביע את מורת-רוחו מכך דן את גאזי לעונש של חודשיים מאסר בלבד, תוך המלצה שיירצה את העונש בעבודות חוץ.

קבע השופט בהחלטתו: „נראה לי ששתי הנשים חיות ביחד עם הנאשם באחוזה ורעות באותו הבית. אין טעם להזכיר את הפסיקה העניפה של בית-המישפט העליון על עבירות מהסוג הזה. הדברים ידועים. אני עצמי שמעתי תיקים רבים מהסוג הזה ולא פעם דנתי אשמים כאלה למאסר. אבל, כאשר דנתי את הנאשמים למאסר על תנאי, התערב בית-המישפט העליון והפך אותם למאסרים בפועל. לרגל הנסיבות המיוחדות של המקרה שלפני, אני שואל את עצמי איזה עונש להטיל, שיהיה ראוי הן לציבור והן לי נאשם? — והנה, אם אטיל עליו מאסר על תנאי וקנס, ממילא צריך הקנס להיות משמעותי. אבל האם זה יהיה צודק להטיל קנס כזה על נאשם שלו שלושה עשר ילדים?“

„מחד גיסא סבור אני שלגבי עבירות כאלה אין להסתפק במאסר. על תנאי בלבד. לו אמרתי להטיל על הנאשם עונש כזה, הדבר לא היה משמעותי לגביו, לא נראה לי שהוא מתכוון לעבור עוד עבירות מהסוג הזה, ומאידך גיסא לא היה בכך משום הרתעה לעבריינים ככוח מהסוג הזה, ועלי לציין בצער, שעבירות כאלו די נפוצות. לכן אינני רואה שום דרך, לצערי, מאשר להטיל על האשם עונש של מאסר בפועל. ברם בנסיבות אלה יהיה זה עונש כמעט סימלי.“

בינתיים חזר גאזי לחיק מישפחתו. הוא ירצה את שני חודשי המאסר שהוטלו עליו, אבל שתי נשים אוהבות, החיות ביניהן בשלום, תמתנה לו בקוצר-רוח בבית.

אגורה. הרופאים הרבים שהזמין לא הועילו. גאזי, שלא רצה לצער את אישתו, החל לחמוק בלילות מביתו לאחר שאישתו נר-דמה. הוא היה מבקר אצל נערות-הרחוב ברמלה ולאחר שעה שעתיים של בילויים חזר לביתו. באחד הלילות הבחינה פאטמה בכך. היא עצרה אותו על סף הבית, ביקשה ממנו להיכנס ולשוחח עימה.

תחילה לא הבין גאזי על מה היא מדברת. אחר כך לא האמין למישמע אונן. לבסוף יצא מן החדר מטרדד מאד ומבוויש. פאטמה הציעה לו לקחת אישה נוספת, שניה, על פניה. היא אף הציעה שהיא עצמה תחפש לו אישה מבנות מישפחתה בחברון. שכן, מי כמות יודע מהם צרכיו. שלושה חודשים דחה גאזי את הפצרות אישתו עד שלבסוף נתן את הסכמתו. עוד באותו יום נטעה פאטמה לחברון, אל מישפחתה, לבקש לו אישה. אחרי חיפושים מרובים הגיעה לבת דודתה, הייגר, בת עשרים ואחת, רווקה ובשלה לנישואין. היא הציעה לה לבוא ולהינשא לבעלה, הייגר סירבה.

פאטמה שיגרה מיברק דחוף לגאזי וביקש שה ממנו שיגיע מייד לחברון. כאשר ראתה הייגר במי המדובר, נועצה בהוריה ונתנה את הסכמתה לנישואין. היתה זו מהדורה מודרנית של סיפור שרה והגר. חגיגת החתונה נערכה בחברון, והיתה זו הילולה שלא תישכח. ארבעה כבשים נחשטו כאות וכעדות לאונן של הגבר, כשהנשים יוצאות בריקודי-בטן ומפוזות סביב גאזי. שלושה לילות ושלושה ימים נמשכה חגיגת הנישואין.

כשתמה החגיגה יצאו הנשים עם הבעל חזרה לגרוסי. שתי הנשים החלו בעבודות הבית תוך התחשבות ושיתוף-פעולה. כאשר יצא גאזי עם שני בניו לעבודה ביערות הקרן-הקיימת כדי לדאוג לפרנסה. במרוצת הזמן הצטרף אליו אחיו ובנה את ביתו בשכנות.

שניים מבניו של גאזי נישאו גם כן ועד מהרה העמידו צאצאים רבים כדי לא לבייש את שם אביהם. בשלוש השנים האחרונות ילדה הייגר לגאזי שלושה בנים. בסך הכל מונה כיום מישפחתו של גאזי על הנכדים וילדי שתי הנשים, שלושים וחמש נפשות. כדי לכלכל מישפחה שכזו צריך משק הבית להיות מתואם והסכני. גאזי קנה פרה הולנדית המניבה אחרי-עשר ליטר חלב ביום, נטע עצי לימון סביב ביתו וגפנים ליד פתח הבית. הנשים ש-התחלקו בעבודות הבית דאגו שלא יבובו